

Akkordél Akadémia

◆ 1 ◆

the a rémálom-ügy NIGHTMARE AFFAIR

„Boldogítóan szellemes
és varázslatos.”

– Marissa Meyer,
New York Times
bestsellerszerző

fine ●
selection

M I N D E E A R N E T T

MINDEE ARNETT

the
a rémálom-ügy
NIGHTMARE
AFFAIR

Akkordél Akadémia

✦ 1 ✦

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Adamnek, Inarának és Tannernek,
mert ők jelentik számomra az alapot, a célt, és övék a szívem.*



A bűntény helyszíne

ABETÖRÉS EGYÁLTALÁN NEM MENT OLYAN KÖNNYEN, mint a filmekben. Különösen nem, ha figyelembe vesszük, hogy egy kertvárosi ház emeletére igyekeztem behatolni. De ott voltam, lábujjhegyen ágaskodtam egy kiálló peremen, és a hülye ablakot lökdöstem, mert egyáltalán nem mozdult, hiába láttam, hogy nincs bezárva. A lábfejem kezdett görcsölni.

Még egyszer jól meglöktem az ablakot, és akkor hirtelen kinyílt, majd hangos puffanással nekiütődött a keret tetejének. A lendület-től kibillentem az egyensúlyomból, és bezuhantam, arccal a szoba közepére.

Van hova fejlődni, Porka, gondoltam.

De lehetett volna rosszabb is. Történhetett volna fordítva is.

A zajtól, amit én magam keltettem, pánikszerűen tápázkodtam fel, és biztosra vettem, hogy a szoba lakója már jön is felém egy baseballütővel. A szívem akár egy légkalapács, mintha ki akart volna törni a mellkasomból. Dermedten hallgatóztam, nincs-e valami mozgás, de csak egy alvás halk neszei hallatszottak.

Fölnéztem, és egy hatalmas ágy magasodott előttem. Az orromat erős bűz facsarta, mintha egy tornatermi öltözőszekrény belsejéből jönne. Lepillantottam, és akkor jöttem rá, hogy egy ruhakupacon ülök, köztük, ha jól láttam, jó néhány piszkos alsógatyán. *Undorító.*

Fölálltam, a testhezálló fekete pólóm derekát betúrtem a nadragomba, és mély lélegzetet vettem. Innen már éreztem az illető álmainak a szagát. Épp ezek miatt törtem be. Nem vagyok bűnöző, sem valami elvarázsolt fazon, aki szereti nézni az alvókat, vagy ilyesmi. Átlagos tizenhat éves lány vagyok, akinek történetesen egy normális ember az apja, az anyja meg egy Rémálom.

Szó szerint.

Anyám azok közé a mitikus lények közé tartozik, akik ráülnek az alvó ember mellkasára, és rossz álmokat okoznak neki, amiből levegőért kapkodva ébred fel. Egyes történetek szerint a Rémálmok démonok (nem igaz), mások szerint viszont „banyák”, ijesztő öregasszonyok, akik az erdőben élnek, és eltévedt gyerekeket rabolnak el, hogy megfőzzék őket vacsorára (sokkal közelebb áll az igazsághoz, bár nem tanácsolnám, hogy ezt anyámnak mondja valaki).

Csak hülyéskedek. Moira Nimue-Evergím nem eszik gyerekeket, csak az álmok anyagát – a *fiktuszt*. A Rémálmok, köztük én is, álmot fálnak, hogy életben maradjanak.

Odaléptem az ágy mellé. Az illető a hasán aludt. Tipikus. Az alanyok – nem voltam hajlandó áldozatként gondolni rájuk – szinte mindig a hasukon fekszenek. Ez a srác legalább nem egy szál semmiben volt. Nem mintha a piros alsó túl sokat takart volna. A meztelen háta látványától kibuktam. Annyira *tökéletes* volt. Még a sötétben is láttam, hogy hátul izmok rajzolják körül a bordáit. A karjában további izmok dagadtak.

Ennél szexibb álomalannyal életemben nem találkoztam. Le kellett küzdenem a késztetést, hogy elmeneküljek. Nem mintha azt szeretném, hogy az alanyok rondák legyenek, vagy ilyesmi, de jó lett volna valami átmenet...

Próbáltam nem törődni a meztelen test érdekesebb részleteivel, hanem odanyúltam, és finoman megfogtam a srác karját. Egy kis rándulással hanyatt fordult. Mikor megláttam az arcát, majdnem felkiáltottam a rémülettől.

Eli Booker.

A megdöbbentő felismeréstől mintha egyszerűen a hullámvasúton ültem volna, és épp most gördültem volna le az első lejtőn, súlytalanul.

Én tényleg megpróbáltam elmenekülni, bár tudtam, hogy semmi értelme. Az ablakig jutottam, de mintha láthatatlan polipkarok ragadták volna meg a testem, és húztak volna vissza az ágy mellé. Megadóan rogytam le a peremére, tudtam, hogy nem küzdhetek az Akarat ellen. Túlságosan erős bűbáj. Nem, nem is sima bűbáj, inkább *törvény*, mint a gravitáció. A mágusfajták kormánya azért alkotta meg az Akaratot, hogy megakadályozza a helytelen viselkedést a varázslás során. Az Akarat nem hagyja, hogy a tündérek gyerekeket raboljanak, a boszorkányok varanggyá változtassák az embereket, a hozzám hasonló Rémálmoknak meg előírja, kinek az álmából faljanak, mikor és mennyit.

Az Akarat lényegében annyit mond: „Ugorj!” Mire Porka: „Értettem!”

A testemen engedett a láthatatlan szorítás, leráztam azt a kellemetlen érzést, hogy egy mágikus bűbáj kézi vezérel. Próbáltam nem figyelni a térdem remegésére, inkább megint az ismerős arcra néztem.

Elijah Booker a legszexibb srác volt a régi gimimben, de talán az Ohio-beli Csirkeryben is. Másodikos volt, mint én, a haja fekete, a szeme meg búzakék. Magas, az arca olyan jóképű, hogy még az öregasszonyok is ájultoztak, mikor meglátták. Természetesen minden lány bukott rá. Az sem zavarta őket, hogy kissé botrányhős, vakmerő srác hírében állt. A tekintetem a mellkasa bal oldalán lévő tetovált skorpióra esett. Már hallottam, hogy van egy ilyen tetkója, de a bizonyítékát csak most láttam. Hol szerezhette?

Erővel elfordítottam a szemem, tisztában voltam vele, milyen gyorsan ver a szívem. Hát igen, egyszer-kétszer én is szóttam róla hiábavaló ábrándot, most meg le kell térdelnem a mellkasára, és behatolni az álmába.

Remek. Ki sejtette, hogy az Akaratnak ilyen kiváló a humora?

Na mindegy, nem fogok ráülni így, hogy félmeztelen. Felkaptam az ágy végéből az összegyűrt lepedőt, és ráborítottam. Eli a lepedő érintésére felsóhajtott, nekem meg a torkomban dobogott a szívem. Visszafojtottam a lélegzetem, és elkészültem a legrosszabbra.

De nem ébredt fel, úgyhogy összeszedtem a bátorságom, és felmásztam az ágyra. Ha nem mászom fel, az Akarat elkezd noszogatni, hogy kezdjem már. Ha túl sokáig ellenkezem, a bűbáj újra erőszakos méretet ölt. Megvettem a lábam kétfelől Eli két karja mellett, és leguggoltam, végül a testsúlyom nagy része már az izmos mellkását nyomta. Higgyétek el, *pont* olyan furcsa érzés volt, mint ahogy hangzik, és attól, hogy én csináltam, csak még rosszabb. Ahogy elfoglaltam a helyem, valami fájdalom lobbant lánggra bennem, egyfajta rettenetes, kétségbeesett szomjúság. A testem sóvárgott a fiktusz után, ami a varázserőm megújításához kellett.

Eli torkán halk nyögés tört ki, de most már nem estem pánikba. Ha egyszer egy Rémálom a helyére kerül az áldozat... izé... az

alany körül, a varázs beindul, és az illetőnek semmi ereje nem marad, még arra sem, hogy felébredjen. Ezért ülhet egy hozzám hasonló lány, a százhatvankét centijével és az ötvenkét kilójával egy alvó fiún anélkül, hogy az illető tudna róla, hogy mi történik vele. *Hála a jó égnek az apró részletekért.*

Behunytam a szemem, beszívtam a levegőt, és az ujjaimat a homlokára tettem. Az agyamban a tűzijátékhoz hasonló élénk fény robant, ahogy a tudatom elhagyta a testemet és belépett Eli Booker álmvilágába.

Rögtön tudtam, hogy ez most más. Lehet, hogy újonc vagyok a Rémálm bizniszben, mivel csak pár hónapja nyertem el a varázserőmet, de elég tapasztalatot szereztem, hogy aggódjak a körülöttem kavargó színek furcsa intenzitása miatt, ahogy az álmvilág fókuszálni kezdett. A legtöbb álom sűrű és ködös, csupa régi, fekete-fehér horrorfilm, amelyik nagytotálban mutat valami romos kastélyt. Ez viszont abszolút színes volt. Úgy éreztem magam, mint Dorothy, amikor a házukból Óz, a nagy varázsló földjére lép.

Egy temető közepén álltam, omló sírkövek meg borostyánnal befutott sírboltok között. Éjszaka volt, de a telihold olyan fényesen világított odafent, hogy láttam a borostyán sötétzöldjét és az enyhe szélben a levelek rezgését. Körülöttem borzongató visszhangban duruzsoltak a hangok, egy pillanatra azt is hittem, hogy szellemek. Aztán megfordultam, és egy csapat rendőrt vettem észre, ahogy zseblámpával a kezükben keringenek. A rendőrök jelenléte nem lepett meg: Eli apja felügyelő.

Körülnéztem, próbáltam megtalálni Eli-t. Körös-körül annyi ember, síremlék és fa volt, hogy bárhol lehetett. De gyorsan meg kellett találnom. Az álmjárás *numero uno* szabálya: mindig tisztázd az alany helyét. Abszolút lényeges, hogy az ember ne kerüljön testi

kapcsolatba az álmodóval. Ha megérintjük őket, minden varázs megtörik, ami az álomban tartja őket, és felébrednek. Ezt a leckét elég fájdalmasan tanultam meg.

Mivel Eli-t sehol sem láttam, felrepültem a levegőbe, hogy mádártávlatból nézzem. Végre meg is láttam egy túlméretezett sírbolt túloldalán, amelyet egy teljes családra való hullának szoktak fenntartani. Eli furán nézett ki, valami elegáns szürke öltöny meg egy elenszenves narancssárga-kék nyakkendő volt rajta. Ilyeneket az apja szokott hordani, amikor a helyi hírcsatornán bűnügyekről ad tájékoztatást. Gondoltam, Eli azt álmodja, ő is felügyelő. Mosolyognom kellett. Az egész olyan cuki, mint mikor egy gyerek álruhába öltözik. De egyáltalán nem illett Eli-hoz, aki szerintem sokkal lazábbnak és lázadóbbnak tartja magát, mint hogy olyan felnőtt akarna lenni, mint az apja. Vagy legalábbis aki lazább, mint hogy ezt bevalaná.

Leereszkedtem a földre, biztonságos távolságba Eli-tól. Az álomjárásban többek között az a legjobb, hogy a valóság rugalmas. Tudok repülni, meg tudom változtatni a külsőmet és így tovább. Amikor megérkezem egy álomba, általában azzal kezdem, hogy a göndör, vörös hajamat egyenes platinaszőkére cserélem. De most nem. A hiúságról elterelte a figyelmemet az álom furcsasága.

Megpillantottam a legközelebbi sírbolt kapuja fölött a kőbe vésett nevet: KIRKWOOD. Eli nem akármilyen régi temetőben járt álmában, hanem a Coleville temetőben, a mágusfajták helyi temetkezési helyén. Csakhogy ez nem lehetséges. Coleville az Akkordél Akadémia, az *én* gimnáziumom területére esik. Ez a mágusfajták iskolája, három és fél méter magas, bűbájjal megerősített kerítés veszi körül, a kapuknál örök állnak, a közönségesek számára megközelíthetetlen. Eli *soha* nem járhatott itt.

De valahogy mégis. A részletek túl pontosak voltak. A helyszín egy az egyben olyan volt, mint a valóságban, a távoli harangtoronytól a fejfák közt a szobrokig és a kőpadok fura elhelyezéséig. Coleville nem sima temető, hanem az Akkordél-beli diákok és tanárok parkja, olyasmi, mint egy egyetemi kampusz, csak halottakkal.

Súlyos orgona- és jázminillat csiklandozta az orromat. Még a szagok is stimmeltek. Annyira valódiak voltak, hogy egy pillanatra el is felejtettem, hogy egy álomban járok.

Már ez is lehetetlen. Az álmok soha nincsenek ilyen közel a valósághoz. A legtöbbjük inkább olyan, mint egy kirándulás a vidámparkba, csupa torzított kép, pucér ember – többnyire az álmodó maga – meg nyugtalanító helyszínek, például kínzókamrára emlékeztető nyilvános vécék.

Eli-ra koncentráltam, próbáltam nem foglalkozni növekvő nyugtalanságommal. Egy egyenruhás tisztel beszélt, komoly kifejezés ült az arcán. A háta mögé mutogatott, ahol további rendőrök álltak körül valamit. Erőt vett rajtam a kíváncsiság, és odamentem.

Egy sápadt, világoszőke lány feküdt a földön kiterülve, olyan, akiért a valóságban ölni lehetne. Csak mintha *őt* ölte volna meg valaki. Teljesen nyugodtan feküdt, a szeme nyitva, de a semmibe meredt. A nyakát sötétlilás zúzódások tarkították, mint valami torz tetkó.

Megborzongtam, és befogtam a szám, nehogy felsikoltssak. Rosemary Vanholt volt, az egyik tündér az Akkordél Akadémiáról. Nem is akármilyen tündér, hanem Vanholt konzul, a Mágusok Szenátusa igazgatójának lánya. Az Akkordélre sok politikusgyerek jár. A mágusfajták fővárosa egy eldugott szigeten van a közelben, valahol az Erie-tó közepén. A tó maga is az egyik legvarázsosabb hely Amerikában.

Olyan, mint az igazgató lánya. És valaki meggyilkolta.

„Csak álom” – sűgtam magam elé. Lehet, hogy Eli látta Rosemaryt a városban, akár ismerhette is. A végzősöknek, mint Rosemarynek, néha ki kell járnia a közönségesek közé, gyakorlásképpen. Az Akkordél-féle helyek lényege éppen ez, hogy megtanítsa a mágusfajtákat észrevétlenül élni az emberek között.

Persze, így már kicsit logikusabb volt, de ez sem indokolta a coleville-i helyszínt. Erre nem volt magyarázat.

Az őrület határán elfordultam, próbáltam távolabb kerülni Rosemary tetemétől.

Rémületemben észre se vettem, hogy Eli elment onnan. Alig egy méterre állt tőlem, és úgy magasodott fölém, hogy akár kőfal is lehetett volna az ösvényen.

– Francba – sűgtam, és oldalt léptem előle. A lábam beakadt egy sírkőbe, és megbotlottam, de a maradék lendületemmel sikerült kifarolnom, épp megűsztam, hogy nekiűtköztek. Idegesítően közel volt, elstettem mellette, hogy biztonságos távolba kerűljek.

Valami a karomhoz ért, és felsikoltottam, mert a teljes léteemet átjárta a lökűszerű fájdalom. Megfordultam, és Eli tekintetét láttam, ahogy az arcomra mered, a keze a karomat szorítja. A világ kezdett megcsűszni körülöttem, a színek úgy olvadtak el, mint a friss festék az esőben. Aztán a tudatom olyan keményen perdűlt vissza az álomból a testembe, hogy úja felsikoltottam – de most igazán. Elengettem Eli homlokát, és a magamét fogtam meg, próbáltam megakadályozni, hogy az agyam úgy keringjen a koponyámban, mint a golyó.

A nyomás egy pillanatra segített, de Eli felűlt, és lerázott magáról. Legurultam az ágyról, és a hátamra estem. Próbáltam levegőt venni, de éreztem, hogy nem bírok. Elkapott a pánik, a tagjaimmal a levegőt kaszaboltam. Eli dőbrent arca jelent meg fölöttem. Elkapta

a vállamat, és olyan könnyedén rántott föl a lábamra, mintha semmi súlyom nem volna.

Mikor már egyenesen álltam, újra kaptam levegőt. És magamhoz is tértem, úgyhogy elindítottam a javító bűbájt, ahogy tanultam az ilyen helyzetekre.

– *Aphairein!*

A bűbáj eltalálta Eli-t, aztán *visszapattant*, és helyette engem talált el. A javító bűbáj úgy működik, mint a számítógépen a visszavonás gomb, de elvileg nem önmagától. Ahelyett, hogy azt vonta volna vissza, amit én csináltam, egy faltörő kos erejével vágódott nekem. Eli most is a vállamat fogta, és ezúttal mindketten elvágódtunk a földön. Olyan erővel landolt rajtam, hogy úgy éreztem, mintha egy elefánt ülne rám.

– Szállj le rólam! – mondtam, és levegő után kapkodtam. Újabb bűbájt vágtam hozzá, de ez is visszapattant. *Mi a jó...?*

Eli legurult rólam, és fölállt. Mikor rájöttem, hogy az előbb a piros alsógatyájában rajtam feküdt, tetőtől talpig elpirultam. A bőröm olyan forró volt, úgy éreztem, azonnal hamuvá válok.

– Te meg ki a fene vagy? – bökött rám Eli, és a mellizmai úgy megfeszültek, hogy nevetni volt kedvem.

De ellenálltam, és talpra ugrottam. Elég közel voltunk az ablakhoz, hogy a hold teljesen megvilágítsa az arcomat.

Eli fuldokló hangot hallatott.

– De hiszen *ismerlek*. Mit keresel itt? És mi van a szemeddel? Lehet, hogy... *világít?*

Magamban nyögtem egyet, szégyelltem, hogy ez a szexi srác, aki korábban valószínűleg észre se vett, most a legrosszabb oldalamat látja, és ezt már semmivel nem tudom megakadályozni. *Hülye, hülye megbízhatatlan varázserő!* Nappal a Rémálmok pont olyan emberinek

tűnnek, mint bárki más, szokatlanul fakó szemünk is csak furcsa, de nem riasztó. Éjjel a szemünk fehéren világít. A káprázat, amit a ragyogás elrejtésére föl szoktam tenni, nyilván elmúlt.

– Miféle *szörny* vagy te? – kérdezte Eli.

Dühösen néztem rá, nem foglalkoztam a szavaival.

– Legalább nem olyan szörny, aki halott lányokról álmodik.

Leesett az álla.

– Ezt meg honnan tudod?

Ööö... Nagyobb kínban voltam, mint amit egy ember elviselhet, úgyhogy elhatároztam, ideje nekivágni. Az ajtaja előtt hangos léptekeket hallottam, és tudtam, hogy nagyjából két másodpercem van, hogy megszökjek. Az apja rendőr: biztosra vettem, hogy előbb lő le, és aztán bánja meg.

A nyitott ablakhoz rohantam. Az álomfalás kettes számú szabálya: mindig hagyj magadnak egérutat. Átmásztam a peremen, megragadtam a borostyánnal befutott ereszcsonát, és amilyen gyorsan mertem, lecsúsztam. Hála a sok tornaórának, amin fiatalabb korban átestem. Normálisan egy sikló búbját alkalmaztam volna a lejutáshoz, de mivel a varázserőm az előbb is csütörtököt mondott, nem akartam kockáztatni.

Ahogy a talpam földet ért, fölnéztem, és láttam, hogy Eli tátott szájjal mered rám. Kinyújtottam a nyelvem. Aztán megfordultam és elrohantam a járdán.

Pár perc múlva lazábbra vettem a tempót. Még volt pár sarok a McFelhő Parkig, ahol a biciklimet egy bokor alatt hagytam. Szép lett volna, ha van egy kocsim vagy motorom ezekre a késő esti álomfaló kalandokra – a fenébe, igazából már egy robogót sem utasítottam volna vissza –, de az esélyem, hogy bármiféle motoros járműre

szert tegyek, a halványtól a semmilyenig fakult. Az Akkordél intézménye a diáknak-nincs-jármű elvét hirdeti.

Megláttam a biciklimet a bokrok alatt, ahol hagytam, úgyhogy lelassítottam. Ha Eli és az apja eddig nem ért utol, akkor most már valószínűleg nem is fognak.

Tudhattam volna, hogy nem bízhatok a szerencsémben.

A parkolóba egy hatalmas, fekete szedán kanyarodott, és megdermedve láttam, hogy a reflektor sugara rám irányul. A kocs megállt, minden ajtaja egyszerre nyílt ki. Négy szőrös kinézetű férfi lépett ki rajtuk, egyforma szürke öltönyben.

Egész pontosan négy *vérfarkas*. A mágusfajták helyi végrehajtói.

A megvalósult álom

BETETTEK A KOCSI HÁTULJÁBA, mindkét oldalamon egy-egy vérfarkas szorongott. A jobb oldalamon ülő latin-amerikai volt, a bal oldali fekete. Nem mintha számított volna. A mágusfajták többsége nem egy bizonyos etnikai csoportból származik. Faji megosztottság nélkül is van elég bajunk. A mi besorolásunk a varázslás típusán alapul. Gondoljatok Carl von Linné rendszerelméletére – bár nálunk osztály, rend és faj helyett „fajták” vannak.

Három főfajta van, egy halom alfajttal, és mind a mágusfajták általános meghatározása alatt. A besorolás azon alapul, hogyan jutunk a varázserőnkhez. Vannak a boszorkányfajták, mint a varázslók, a boszorkányok és a médiumok, akiknek a varázsa önmagát táplálja. A természetfajták, mint a tündérek, a driádok és a sellők, akik a természetből és az elemektől kapják az erejüket. És a sötétfajták, mint a démonok, a vérfarkasok és persze a Rémálmok, akiknek az ereje más élőlényektől származik. Én félig közönséges vagyok, az ilyet félfajtáknak tekintik, vagyis a társadalmi ranglétrán épphogy csak egy fokkal vagyok a selejt felett.

Megköszörültem a torkom.

– Khm, hova is megyünk, srácok?

Mind a négyen levegőnek néztek. A vérfarkasok ebből a szempontból elég mogorvák. És elég nagyok is, még emberi alakjukban is, mint most. Erősen leszorítottam kétoldalt a karomat, nehogy a mellettem ülő két alaknak ütődjek a kanyarban.

Éreztem, ezzel a társalgással nem jutok messzire.

Hátradőltem az ülésen, próbáltam nem törődni a szedán szűk terében az ázott kutyaszaggal, bár olyan átható volt, mintha egy kenelben lettem volna. A hajam úgy begöndörödött a nyár végi párától, hogy kénytelen voltam a lófarkamat a vállamra húzni, hogy hátra tudjam dönteni a fejem. Észrevettem, hogy beleakadt egy levél, kihúztam. Távol voltam az ablaktól, nem tudtam kidobni, úgy éreztem, a földre ejteni se túl jó ötlet, úgyhogy a markomba szorítottam, és azt súgtam:

– *Cine-aphan.*

Hangos reccsenés hallatszott, a négy vérfarkas egyszerre ugrott egyet az ülésében.

– Hú, bocsi! – Kinyitottam most már üres tenyeremet, és elengedtem egy kis füstfelhőt, ami az elporlasztott levél után maradt. Csak el akartam tüntetni, de az Eli-jal való álomfalás után a szeszélyes varázserőm abszolút fel volt töltve. Meg hát amúgy sem vagyok túl jó a bűbájokban. A legtöbb félfajta nem is tud varázsolni, varázsszempontból sterilen születnek.

Próbáltam nem törődni a szikrázó farkastekintetekkel, és kilázítani, de csak arra tudtam gondolni, ami Eli-nál történt. Akármilyen szeszélyes is a varázserőm, *hatnia* kellett volna rá. Az Akarat minden varázshasználat öre, és az elsődleges célja, hogy a mágusfajták létét titokban tartsa. Nyilván az Eli-ék házában történt katasztrófa

az oka, hogy ez a vérfarkas rendőri osztag értem jött. Biztosan az Akarat bűbáj riasztotta őket, hogy a varázserőm mellélő. De nem tehettem róla. Mintha Eli varázsgumiból lett volna. Nem kételkedtem benne, hogy arra is a nyilvánvaló ellenállása miatt tudott rájönni, hogy jelen vagyok az álmában. Ő *érintett* meg *engem*. Az ember nyilván elhiszi az igazságot, ha megmondják neki.

De a lelkem mélyén tudtam, hogy ez nem valószínű. Ha valaki Moira Nimue-Evergím egyetlen lánya, mindenki boldogan várja, hogy megfeleljen a rossz hírnévnek. Végül is anyám volt az a lány, aki a végzős évében felgyújtotta az Alkímia épületét az Akkordélen, persze azt állította, hogy véletlenül, de mindenki más gyanította, hogy így állt bosszút egy tanárán, aki meg merete buktatni. Ezt persze senki nem tudta bizonyítani. Anya különleges képességei közé tartozik, hogy mindent meg tud úszni.

Kár, hogy én ezt nem örököltem.

A kocsi egy idő múlva lassított, aztán megállt. A sofőr leengedte az ablakot, és röviden beszélt valakivel, aztán továbbhajtott. Mikor kis idő múlva újra megálltunk, leállította a motort, és mind a négy vérfarkas kiszállt. Gondoltam, azt akarják, hogy kövessem őket, úgyhogy én is kimásztam, kiegyenesíttem a tagjaimat, és mélyen magamba szívtam a kutyaszagmentes levegőt.

Azonnal felismertem a helyszínt. Az Akkordél területén parkoltunk, a kampusz északkeleti oldalán, a Coleville temető egyik bejárata mellett. A temetőbe vezető kőkapu az éjszakai égbolt előtt háromszor akkorának tűnt, mint normálisan. A kapun át épp csak ki tudtam venni az első sírkövek sorát.

A gyomrom zuhanórepülésbe kezdett, előtött a libabőr. Ha valamit megtanultam a mágusvilágban, akkor azt biztos, hogy véletlenek nincsenek.

– Kövess! – mondta az a vérfarkas, aki a kocsit vezette.

– Hova megyünk?

Szigorúan nézett rám, aztán megfordult, és öles léptekkel a kapu felé indult. Utolértem, a többiek mögöttem. Próbáltam nem pánikba esni, bár négy olyan teremtmény vett körül, akik nagyjából 2,3 másodperc alatt Chappy-falatkákká változtattak volna. Tudtam, hogy az Akarat megakadályozza, hogy a vérfarkasok alapos indok nélkül bárkit megtámadjanak, de a jelen bűnözői státuszom alapján nem tudtam, hogy ez rám is vonatkozik-e.

Egy kanyargós ösvényen bementünk a sírboltok, padok, szobrok, fák és virágágások közé. A maga hátborzongató középkori módján az egész nagyon szép volt. És ijesztő is, csupa árny meg fura hangok.

Végül a vezér vérfarkas megállt egy hatalmas sírbolt előtt, amiről azonnal tudtam, hogy a Kirkwood családé. *A déjà vu*től kirázott a hideg.

A vérfarkas egy padra mutatott a síremlék bejárata mellett.

– Ül. Vár.

Említettem már, hogy a vérfarkasok nem túl beszédesek?

Leültem és vártam.

A vérfarkas megkerülte az épületet, és otthagytott a másik hárommal. Továbbra sem vettek rólam tudomást, én se róluk. Jól megértettük egymást.

A sírbolt túloldaláról hangok morájára lettem figyelmes. Itt-ott fények pásztáztak a fejem fölött, visszaverődtek a levelekről meg az épületekről, de ahol ültem, onnan semmi nem látszott.

– Ki találta meg? – kérdezte egy férfihang. Meglepetésemre az egyik tanáromra ismertem, a Mr. Velő nevű varázslóra. Így, hogy tudtam, van itt valaki, akit ismerek, kicsit kevésbé voltam ideges. Kedveltem Velőt, már csak azért is, mert történelmet tanít, amihez

nem kell túl sok varázserőt használnunk, és kisebb az esélye, hogy hülyét csináljak magamból.

A másik hangot viszont, amelyik válaszolt neki, soha nem hallottam, és amilyen rémes volt, reméltem, hogy nem is fogom. Női hang volt, vénséges, úgy hangzott, mintha kétségbeesett olajozásra szoruló fogaskerekeket hajtana az ember. – A karbantartó találta meg a lányt. Mr. Alpepper épp hazafelé tartott, miután megjavított egy csövet a Flint Házban, és akkor hallott valami zajt.

– Ilyen későn? Nem erről az oldaláról ismertem, hogy munkaidő után hajlandó lenne bármit is megjavítani a *diákkollégiumokban*.

– Hát igen, azt mondja, félt, hogy az épületben is kár keletkezik, ha nem javítja meg rögtön.

– Értem. – Hosszú csend, aztán Mr. Velő azt mondta: – A hiányzó kézfej alapján felteszem, a lány az egyik Őrző volt.

Hiányzó kézfej? Őrző? Ezt hallani is rossz volt.

– Igen. Évek óta mondogatom a Szenátusnak, hogy nem kellene ilyen fiatal Őrzőket engedélyezni, de a családok kezdték afféle beavatási szertartásnak venni az egészet, egyszerű ceremóniának. A fenyegetésről meg gőgös nyugalommal elfeledkeztek.

– Hát most majd rájönnek, gondolom, hogy egyetlen Őrző sincs biztonságban.

Az öregasszony mély lélegzetet vett.

– Ambrose, én ezt nem láttam előre.

– Semmi jele nem volt?

– Semmi. Mintha valami blokkolta volna a látóteremet. El nem tudom képzelni, miféle varázserő kellett hozzá.

– Most mindenesetre jobb arra figyelni, amire tudunk.

– Igaza van. Ha beszéltem a lánnyal, többet fogok tudni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A sírbolt oldala mögül Sasharaszt seriff lépett elő. Megállt a pad mellett, és lebámult rám. Olyan nagydarab volt, hogy eltakarta előlem a holdat. Mint a futball-liga sorhátvédje, csak pocakos és szőrös. Nemcsak hogy a mágusfajták rendőrségének a feje volt Csirkeryben, hanem az alfa vérfarkas is.

– Hallgatóztál, mi? – kérdezte Sasharaszt.

Nyeltem egyet.

A seriff a fejét csóválta.

– Azt gondolnám, hogy ha valaki egyetlen este alatt annyi kárt okozott már, mint te, Miss Evergím, az nem feszegeti tovább a szerencsését hallgatózással. – Várt, mosolygott, a szája csupa hosszú fog és vicssorgás. – Másfelől persze nem is olyan meglepő.

A leereszkedése kicsit méltatlan, gondoltam. Eltekintve attól a márciusi éjszakától, amikor elnyertem rémálomi erőimet, és engedély nélkül indultam álom-falni a szomszédos fiúhoz, soha nem voltam komoly bajban. Rosszabb nem történt velem addig, mint pár büntetés és a kettes a tavalyi alkímia záróvizsgámon. Na jó, volt *egy* eset a bűbájvetés órán, mikor Katarina Marcellt kígyóvá változtattam, de az baleset volt.

Sasharaszt nyilván az anyám alapján ítél. Logikus, hiszen zsarú. Párszor nyilván letartóztatta anyámat, mikor még Sasharaszt sem volt seriff. Anya húszévesen társadalmi aktivista volt, tüntetéseket szervezett a mágusfajták ügyeiben, például mikor próbálta elérni, hogy a közönségesekkel való romantikus kapcsolat ne legyen többé tiltott dolog. Az egész balhét azért vette a nyakába, hogy az apámmal lehessen, aztán meg pár év múlva elvált tőle. Tipikus, hogy az ő akkori öncélú viselkedése miatt kerülök bajba.

– Nem követtem el semmit. Esküszöm.